

A man with dark hair and a light beard, wearing a dark suit jacket over a white shirt, looking directly at the camera. The background is dark and moody, with a red, smoky or fiery glow on the right side.

PËT SYNDIKATÛ

DAMIANO

De Luca

parker s. huntington

PĚT SYNDIKÁTŮ

DAMIANO
De Luca

Copyright © 2019. DAMIANO DE LUCA by Parker S. Huntington

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Balzano, 2025

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6896-7 (pdf)

parker s. huntington

P Ě T S Y N D I K Á T Ů

DAMIANO

De Luca

přeložila Martina Balzano

Ahoj, čtenáři!

Tak trochu mě svádí přeskočit úvodní slovo a rovnou vás poslat k prologu, protože přesně tak jsem se cítila při psaní této knihy: Jako bych minula všechny své obvyklé zastávky a ocitla se na neznámém území. Pravda. Lež. Dvě strany jedné mince. Dva protiklady propletené tak důkladně, že jeden bez druhého neuvidíte.

Už jsem psala o spoustě těžkých témat, která pro mě hodně znamenají – odvaha, odpuštění, hořkost a povinnost. Ale nic mě neděsí tolik jako mluvit o pravdě a lži, protože tyhle dvě rány bývají nejhlubší.

Začala jsem se ptát sama sebe, co se potřebuju naučit, co chci předat ostatním... A tady to máte:

Myslet si, že někoho znáte – a později zjistit, že jste se spletli, že vás někdo obelhal – je jako rána do slabiny. Nic nezničí vztah tak rychle a beze zbytku. Přátelství, láska, blízkost – nic z toho bez důvěry nepřežije. Tváří v tvář lži vždycky vítězí lež.

Nemůžete nikoho donutit, aby vám nelhal, ale můžete se rozhodnout, že odejdete, když to udělá. Můžete se rozhodnout, že vy sami lhát nebudete. Že budete mít čisté srdce a úmysly. A hlavně – že nebudete lhát sami sobě.

S velkou, velkou, VELKOU láskou Parker

Playlist

Greenlight – Jonas Brothers
Do You Think of Me? – REMMI
Crowded Places – Rynn
You Found Me – The Fray
Goodnight Moon – Go Radio
It Ends Tonight – The All-American Rejects
Stay – Mayday Parade
Miserable At Best – Mayday Parade
We Don't Have to Dance – Andy Black
I Miss You – blink-182
Dear Maria, Count Me In – All Time Low
Jet Black Heart – 5 Seconds of Summer
All Over You – The Spill Canvas
Dancing On My Own – Calum Scott
Fuck Apologies – JoJo ft. Wiz Khalifa
Highway Don't Care – Tim McGraw ft. Taylor Swift
& Keith Urban
Mr. Brightside – The Killers

Načtěte kód v aplikaci Spotify
a zaposlouchajte se

Jestli někdy dostanu příležitost tě zradit, využiju ji.
Jestli mi život dá šanci tě zničit, udělám to.
Dneska. Zítřka. Za deset let.
Navždy budu usilovat o pomstu.
A ty se nikdy nepřestaneš ohlížet přes rameno.

Před deseti lety jsem rozdrtila srdce Damiana De Lucy
a pronesla falešné sliby, které jsem nikdy nesplnila.

Ta pomsta? Žádná nebyla.
Zničení? Jak bych mohla.
Zrada? Ani omylem.

Když jsem tenkrát odešla a odnesla si s sebou svá
tajemství, bylo nám osmnáct.
Teď, v osmadvaceti letech, není po cynickém
mafíánském princovi s ochrannými sklony ani stopy.

Je krutější. Chladnější. Kalkuluje víc než kdy jindy.
Propaluje mě vražedným pohledem z kostelní lavice,
zírá na mě a můj snubní prsten, jako bychom spíš my
dva měli ležet šest stop pod zemí.

Válka opět vypukla, ale já už nejsem ta mladá,
pubertální holka.
Tentokrát poteče krev.
A nebude moje.

Pro Chloe.
Vždycky pro Chloe.

*Koho zajímá tvá první láska?
Zatleskej své druhé lásce, protože tě naučila,
že láska stále existuje, a to i tehdy,
když sis myslel, že už nikdy
žádnou jinou nenajdeš.
JEDEN PIN Z PINTERESTU*

Klam

[klam]

podstatné jméno

Činnost nebo jednání, při kterém někdo klame druhého tím, že mu zamlčuje pravdu nebo ji zkresluje.

Klam je akt překrucování pravdy. Zrada. Nedůvěra. Podezření. To všechno se rodí z klamu a dozrává ve vztazích. Někdy, když trávíte život podváděním druhých, hranice mezi skutečností a fikcí se rozostří a začnete klamat i sami sebe.

To je nejhorší druh klamu. Sebeklam. Pokud se snažíte přesvědčit sami sebe, že je něco pravda nebo nepravda, na chvíli se zastavte a zamyslete se nad tím. Buďte k sobě upřímní. A hlavně poslouchejte svoje srdce. Zjistěte, co vaše srdce chce, a neúnavně si za tím jděte.

Prolog

*Největším klamem,
kterým lidé trpí,
je jejich vlastní názor.*

LEONARDO DA VINCI

Damiano De Luca

Žít je ta nejvzácnější věc na světě. Většina lidí jen existuje.
Nic víc.

Tohle říkala babička. Vydávala to za vlastní citát, jako by Oscar Wilde nebyl plodný spisovatel, kterého znal každý aspoň slušně sečtělý člověk. Pořád to ale byla pravda. Cítil jsem to po každé, když jsem toužil po něčem víc, i když bych to babičce nikdy nepřiznal.

Babička taky říkala, že dostanete jen to, na co si troufnete. Ale tahle konkrétní věta byla blbost. Dostanete to, co si sami dokážete urvat, podle toho, jak velký jste šmejda. Věděl jsem to ve vteřině, kdy jsem Renatu Vitaliovou poprvé uviděl, její jantarové oči se rozšířily a ona pootevřela rty, jako by mi už patřila.

Ale tenkrát to ještě nevěděla.

A na tom, co ke mně cítila, v té době nezáleželo.

Ne, dokud nebylo moc pozdě.

Renata Vitaliová

Nikdy bychom se nemohli milovat. Byli jsme příliš odlišní. Příliš svázání vlastními démony. Příliš zkažení. Příliš výbušní. Příliš bojovní.

Když jsme spolu bojovali, zeměkouli zachvátilo zemětřesení. Když jsme se jeden druhého dotkli, blesk udeřil dvakrát do stejného místa. Když jsme se políbili, tornádo ničilo města. Být spolu způsobovalo destrukci, a já sice byla Vitaliová, ale bez ohledu na to, jak moc jsem se snažila, na rozdíl od zbytku mé rodiny, nebyla jsem stavěná na chladnokrevný masakr.

A Damiano De Luca *byl* přesný opak, utajovaný syn Angela De Lucy, oblečený do značkových šatů, s náznakem chladného úšklebku na rtech, zatímco já jsem byla mafiánskou princeznou, která na něj neměla, ale byla jsem příliš paličatá, abych to přiznala. Věc se měla tak, že jsem nikdy neudělala nic, co by ho naštvalo. Alespoň ne hned.

Takže jsem nikdy nepochopila, proč mě nenáviděl od první chvíle, kdy jsem se přestěhovala do jeho domu, když mě vlastní otec vyhnal na území De Lucových. Možná jsem byla mafiánskou šlechticnou, ale Damiano De Luca byl nedostižným princem. On dobyvatel, já pokořená. Vládl zemi, po které jsem chodila, a můj život řídily jeho zákony.

Trvalo mi roky, než jsem se dozvěděla, co jsem měla vědět od začátku.

Zvrácení princové neuměli milovat.

A když se stali králi, začali ničit.

Kapitola 1

V tichu je určitá míra klamu.

DON LEMON

Renata Vitaliová

Šestnáct let

Někdy poznáte, že se na vás řítí katastrofa. Slyšíte skřípání pneumatik. Ze zavazadlového prostoru nad vaší hlavou vypadnou kyslíkové masky. Chvilí před mrtvicí ztratíte cit v obličeji.

Já jsem žádné varovné signály nezpozorovala.

Moje srdce klidně, pravidelně tlouklo, když Angelo De Luca zahnul za roh chodby východního křídla několik sekund poté, co mi ukázal, kde bude moje ložnice, než tatínkův trest vyprší.

Moje srdce bylo klidné, když jsem ani ne o minutu později doběhla k vedlejší místnosti a bez zaváhání otočila kulatou klikou.

Bylo klidné, když jsem vešla do pokoje. Do toho, který patřil utajenému synovi De Lucy. *Damianovi*, jak říkal jeho otec bez špetky náklonnosti v hlase.

Neměla jsem tam chodit.

Pro mafiánského kápa jednoho z pěti syndikátů mohl existovat jen jeden důvod, proč poskytnout úkryt cizímu dítěti. Mělo mě vyděsit už jen pomyslení na to, že bych se z první ruky dozvěděla, co bylo na synovi Angela De Lucy tak strašného.

Ale otec mi při našich vzácných setkáních vtlokal do hlavy, že strach znamená slabost a slabost způsobí smrt. Nebylo to láskyplné poučení ani otcovská snaha ochránit dceru před nebezpečím.

Bylo to varování.

Před ním.

To on pro mě představoval hrozbu. Vždy. Byla jsem v tom domě necelou hodinu, ale připomínala mi to každá sekunda, kterou jsem v texaském Devils Ridge strávila.

Nebuď slabá.

Jsi Vitaliová.

Vitaliové necítí strach.

Kristepane, táta byl na jiném kontinentu, a přesto mi jeho hlas leptal mozek jako lepra. Obvykle ve mně vzbuzoval hněv. Když jsem dnes v ložnici Damiana De Lucy začala hledat mobilní telefon nebo pevnou linku, od hlavy až k chodidlům mě zalilo odhodlání.

I tento pokoj – stejně jako ten můj – působil, jako by v něm nikdo nežil. Přesto tu někdo bydlel déle než jen jednu a půl sekundy.

V místnosti byly patrné známky jistého zanedbání. Sice nažehlené, čisté povlečení, kterého se však dlouho nikdo nedotkl. Zatuchlý, nevětraný vzduch s doznívající stopou vody po holení. Tenká vrstvička prachu na komodě z osmnáctého století.

Mělo mi dojít, co to znamenalo. Že do této místnosti už nějakou dobu nepáchly ani služebné. Nedošlo mi to. Máma si zasloužila vědět, že jsem přistihla tátu, jak píchá sekretářku, než mě poslal do Texasu k De Lucovým. Sebral mi telefon a všem výslovně zakázal mi telefon dát, abych nemohla donášet mámě.

Nebyla jsem žádná poslušná holka, ale když zavelel někdo z mé rodiny, lidé se chovali jako cvičení pejsci. Nebo možná přísluhovači kultu – slabí a poslušní služebníci žadonící o povel, ochotně přede mnou schovávali elektroniku. To znamenalo, že najít na cizím území podělaný telefon bylo skoro nemožné.

Překvapilo mě, nakolik měl táta lidi pod palcem, dokonce i přes oceán. Jako hlava rodiny Vitaliových měl pozici *il condottiero*. Vůdce. Laicky řečeno, pokud by syndikáty z celého světa představovaly státy a jejich šéfové by byli vládci těch států, rodina Vitaliových by byla federální vládou. A táta? Ten by byl prezidentem.

I tak. On sice určoval pravidla mafiánskému podsvětí, ale já jsem si stanovila vlastní. To znamenalo, že jsem dělala první poslední, abych se vzepřela těm jeho. Například jsem se snažila najít telefon. Prohledala jsem Damianovu ložnici, nevynechala jsem ani centimetr.

Moje srdce klidně tlouklo, když jsem se na vlastní oči přesvědčila, že jsem neuspěla. Na stole ležela úhledná hromádka prádla, zpod horní matrace vykukoval deník a v humidoru vedle obrovského dvojlůžka byla uložena krabice s doutníky Gurkha Black Dragon v hodnotě přes dvacet tisíc dolarů. Ale žádný telefon.

Z chodby se ozvalo mumlání, přesto moje srdce klidně tlouklo, zatímco jsem hledala úkryt. Zamčená skříň. Koupelna přes chodbu. Závěsy byly tak pevně svázané, že by se za nimi neschoval ani můj útlý pas. Postel s nebesy se základnou ze dřeva z osmnáctého století.

Hloupá, naivní Renato Vitaliová.

Dokážu se někdy připravit na nejhorší?

Přesto mé srdce klidně tlouklo, když se kulatá klika na dveřích ložnice otočila a já si uvědomila, že se nemám kam schovat.

Moje srdce klidně tlouklo, když jsem se posadila doprostřed postele a připravila se na své první setkání s Damianem De Lucou – ve starých značkových teplácích a se samurajským drdolem, který přečkal osmihodinový soukromý let z Itálie do Texasu.

Moje srdce klidně tlouklo, když jsem s grácií přijala nevyhnutelnost odhalení. Moje srdce klidně tlouklo. Moje srdce klidně tlouklo.

Moje srdce klidně tlouklo.

První pohled na Damiana to změnil.

Kapitola 2

Pouze jeden klam je nekonečný – sebeklam.

SØREN KIERKEGAARD

Renata Vitaliová

Šestnáct let

Jsi bojovnice, Renato. Máma mi to vtloukala do hlavy už odmalička a já nikdy ne-protestovala. Nikdy jsem neměla pocit, že existuje jiná možnost. Koneckonců, proč být slabá, když jsem mohla bojovat?

Jak jsem byla arogantní, když jsem si myslela, že budu mít vždycky luxus volby.

Angelův utajovaný syn – a já jsem zkrátka věděla, že to je on – rozrazil dveře a jeho oči v mžiku našly moje. Pokud ho naše setkání překvapilo, nedal to najevo.

Mě to ale překvapilo, a to hodně.

V tom okamžiku, který byl tak prvoplánový, že mi to zdecimovalo ego, jsem vytřeštila oči a pootevřela rty. Moji možnost volby mi právě vyrvali z rukou. Nebránila jsem se, protože jsem si s tímhle nedokázala poradit a věděla jsem to. Nedokázala jsem si poradit s ním.

Najednou jsem pochopila, co cítil Monet, když zničil své vlastní obrazy, protože nebyly dost dokonalé. Na hodinách dějin umění

jsem se tomu smála, ale když jsem zírala na Angelova syna, už mi to k smíchu nepřipadalo. Každý kluk, po kterém jsem kdy toužila, se ukázal jako nedostatečná příprava na tento okamžik. Damian byl nepopsatelný, měl v sobě *je ne sais quoi*, které všichni hledali, ale neměli odvahu si ho představit.

Angelo zmínil, že jsme měli s Damianem chodit na stejnou střední školu, ale při pohledu na něj jsem nemohla uvěřit, že jsme skoro stejně staří. Tyčil se ve dveřích, už tenkrát měl přes sto osmdesát centimetrů. Jeho svaly byly štíhlé, ale šlachovité a nazývat ho středoškolákem by bylo jako nazvat tátovu jachtu loďkou. Damiano De Luca nevypadal jako středoškolák. Zatraceně, nevypadal ani jako žádný jiný muž, kterého jsem do té doby viděla.

Zatímco kluci v mé bývalé internátní škole v Connecticutu si vlasy gelovali do špiček, Damian měl jednoduchý sestřih. Jeho obličej s výraznými lícními kostmi rámovaly ostré čelisti a díky strništi na tváři vypadal starší, než ve skutečnosti byl.

A jeho oči... Něco na nich mnou otřásl. Křičely na mě, prosily, abych je vnímala. Byla jsem si jistá, že ty ušťvané oči, černé jako nejhlubší noc, měly pro všechny ostatní neurčitý výraz, ale já v nich viděla tonoucího, který z posledních sil bojuje s vlnami a žadoní o záchranný člun. A já jsem mu ho chtěla poslat. Chtěla jsem se natáhnout a zachránit ho před tím, co ho bolelo, ale jeho oči o vteřinu později ztvrdly a zmrazily mě ledovým pohledem.

Zadíval se na mě a já bych přísahala, že prohlédl mou fasádu. To odrbané oblečení, které jsem si vybrala pro setkání s jeho otcem. Tu nepřírozenou blond na mé hlavě – ještě v letadle jsem si odbarvovala odrosty –, nevytrhané obočí, okousané nehty s oloupaným lakem v několika odstínech a pytlovitě tričko a tepláky, které maskovaly mé křivky.

Dělala jsem to posledních pět let, měnila jsem svůj vzhled, protože pro mě bylo důležitější pozornosti unikat než ji přitahovat.

On byl první, kdo se na mě podíval, mlčky mě vyzýval, abych se ho začala vyptávat, zatímco prohlédl mé lži.

V jedenácti jsem se zeptala mámy, proč nikdy nechodila na kosmetiku a nenosila hezké šaty, nad jakými se rozplývaly ostatní maminky. Věděla jsem, že je hezká. Táta mi neustále opakoval, že kdyby nebyla tak krásná, nikdy by se s obyčejnou Francouzskou neoženil.

Ale jak léta ubíhala, její krása se vrstvu po vrstvě ztrácela jako voda protékající štěrbinou v přehradě, dokud z ní nezůstala jen mlhavá vzpomínka. Máma se přestěhovala do Hamptons v New Yorku, zatímco táta zůstal v Itálii, a já se divila, proč se víc nesnažila.

Když jsem se jí na to zeptala, zasmála se, šťouchla mě do boku a řekla tím svým příjemným francouzským přízvukem: „Za chvíli do tebe šťouchnu ještě jednou. Zkus uhnout.“ Po několika minutách to chtěla udělat znovu, ale já jsem byla připravená a snadno jsem před ní uhnula. „Když tě někdo nebo něco varuje, máš nastražené uši a oči na stopkách. Ale tiché výhrůžky nevarují, *ma petite guerrière*. Ty záutoči, jsou smrtící a nesmlouvavé.“

Chtěla jsem být smrtící a nesmlouvavá.

O hodinu později jsem zakvičela, když mě zničehonic štípala do boku. Druhý den jsem vyměnila své krásné šaty za volná trička a pytlovitě džíny, které na mně visely jako příliš velký kondom.

Ale teď, když jsem seděla před tímto cizincem, mi maminčina moudra připadala k ničemu. Moje neproniknutelné hradby se rozpadly na prach a já se snažila postavit nové, zatímco se jeho rty zvlňily do úšklebku a on se podíval na místo, kde se moje tělo tisklo k jeho posteli.

„Jestli se se mnou chceš vyspat, budeš se muset víc snažit, Princezno.“

Princezna. Nenáviděla jsem to slovo. Připomínalo mi moji roli ve světě mafie. Její součástí bylo nekonečné mučení od tyranského otce

a drobná bodnutí žárlivosti přicházející ze všech stran – odrážela jsem ji s jistotou tiskové mluvčí Bílého domu.

Byla jsem připravená na to, že můj status mafiánské princezny způsobí na území De Lucových rozruch, ale nebyla jsem připravená na husí kůži, kterou vyvolalo to absurdní oslovení pronesené sotva rozpoznatelným texaským přízvukem syna Angela De Lucy.

Chtěla jsem říct, že o něj nestojím, měla jsem to na jazyku.

Lež.

Ale trůnit na jeho posteli nebyla pozvánka k sexu a já musela vymyslet strategii ukončení hry. Vstala jsem a postavila se těsně k němu. „Jen se rozhlížím, co je tu k mání.“

Přejel mi pohledem po těle a vrátil se k mým očím. Máma je vždycky popisovala jako úchvatně jantarové, ale já byla přesvědčená, že jeho první dojem, stejně jako ten můj, nebyl nijak příznivý. Povytáhl obočí a já jsem si uvědomila, že jsem na něj zírala s rukou ve vzduchu jako idiot.

Chtěla jsem se ho dotknout? Posunula jsem nohu dozadu tak nenápadně, jak to jen šlo, snažila jsem se od něj zůstat co nejdál.

Jeho rty se zachvěly a já jsem cítila to nejabsurdnější nutkání na ně sáhnout. „Už ses vynadávala dost? Jestli ne, budu tě muset požádat o vstupné a garantuju ti, že by sis ho nemohla dovolit.“

Seber se, Ren.

Zvedla jsem hlavu, abych se mu podívala do očí. Na šestnáctiletou holku jsem byla vysoká, ale on mě stejně o kus převyšoval. „Za tebe bych dala maximálně žvýkačku, co se mi nalepila k podrážce.“

V očích mu zajiskřilo pobavení a pak mi znovu sjel pohledem po těle. „Nepochybuju, že jsi ten typ, co má na podrážce spoustu žvýkaček.“

Co tím chtěl říct?

Připomněla jsem si svůj cíl. „No, bylo to strhující, ale jsem utahaná z časového posunu. Měj se.“

Než stačil odpovědět, vykročila jsem ke dveřím a cestou ven jsem do něj vrazila ramenem. Odvedla jsem tím jeho pozornost, takže jsem mohla nepozorovaně sáhnout do kapsy jeho mikiny s kapucí. Ukazováčkem a palcem jsem stiskla jeho smartphone, zasunula si ho do rukávu mikiny a vypadla ze dveří.

Měl pravdu. Byla jsem princezna. Ale ta princezna musela zachránit samu sebe. Ukradla jsem mu telefon a stejně jsem pořád neměla žádný nouzový plán.

A udělat si z Damiana De Lucy nepřítele byla největší chyba mého života.

Kapitola 3

*Klam, který nás povyšuje, je dražší
než řada nízkých pravd.*

MARINA TSVETAeva

Damiano De Luca

Současnost

Většina lidí lhala, jako když tiskne. Dobří lháři byli vzácní. Nejlepší lháři byli ti, kteří lhali nejen ostatním, ale i sami sobě. Ta žena vedle mě byla lhářka. Obvykle jsem měl na lidi dobrý odhad, ale u ní jsem si nebyl jistý, do které kategorie zapadá.

Ariana De Lucová se v kostelní lavici ošívala, ale nezkušené oko by to nepozorovalo. Nechal jsem ticho ještě chvíli bublat a vychutnával si její nepříjemný pocit. Dřevo se nám zarývalo do stehén, ale věděl jsem, že její neklid způsobilo něco jiného.

„Ruším?“

Byli jsme na pohřbu, takže jsem šeptal a díval se dopředu, kde Giovanni Romano přednášel dojemnou smuteční řeč o svém zesnulém dvojčeti Vincentovi – pravděpodobně. Nevěděl jsem to jistě. Bylo těžké dávat pozor, když vedle mě seděla žena, na kterou se Giovanni vyptával.

„Ne.“ Neznělo to odměřeně, ale ani přívětivě. Nechtěla se se mnou bavit.

Potlačil jsem úšklebek a tu část mé osobnosti, která milovala vyvolávat konflikty. Upřímně řečeno, Ariana De Lucová byla ta, kdo rozvířil vody, když vstoupila na území Romanových s mým příjmením. Myslela si, že si toho ani jedna rodina nevšimne?

Mezi námi se rozhostilo ticho, které její nepříjemný pocit bezpochyby ještě vybičovalo. Seděla vedle mě, takže jsem si ji mohl prohlédnout. Připadalo mi, jako bych se díval na fotku mé babičky zamlada. Jejich podoba bila do očí. Stejně italské rysy. Tmavé vlasy. Vysoké lícní kosti. Pršák.

Malá Tessie Romanová přelezla přes klín několika lidem na volné místo mezi mnou a Arianou. Kdyby tu byl táta, odkapávalo by z něj opovržení. Pokud jde o mě, všichni přítomní mi mohli poděkovat za jeho nepřítomnost – i když moji cestu k trůnu De Lucových pošpinily kaluže krve.

Věnoval jsem Tessie rychlý úsměv. „*Ciao, piccola. Come ti senti?*“ Když Ariana ztuhla, došlo mi, že nemluví italsky. Protože vysírání žen bylo mojí specialitou, na kterou jsem byl hrdý, pokračoval jsem v italštině: „Tvůj strýček byl dobrý chlap. Bude nám chybět.“

Tessie se ke mně otočila. „*Grazie, Damiano.*“ Její zasmušilé oči se náhle přivřely v úsměvu a zamávala na brunetku, která právě procházela kolem nás.

Do háje. Zatraceně.

To ne. Nemohla to být pravda.

Mým krevním oběhem procházely drobné záchvěvy šoku. Brunetka se otočila, ale já už ji poznal. Vzpomněl jsem si na slova, kterými mě probodla, než mě opustila. Slíbila, že se pomstí, a já trpělivě čekal.

Renata Vitaliová byla pořád stejná siréna jako dřív – jen jinak. Levnou blond z drogerie nahradila hříva kaštanových vln. Už tenkrát před lety mi prozradila, že to je její přírodní barva. Plné rty v odstínu „udělej mi to“, přesně uprostřed mezi rubínovými

pantoflíčky a malinově růžovou. Svůdné oči – zčásti med, zčásti měď – lemované řasami, které byly hustší než výpis příjmů Warrena Buffetta. Obklopoval nás dav zmalovaných žen a mi neušlo, že se pořád cítila dobře i bez make-upu.

Od té doby, co odešla, vyměnila tepláky pro bohaté holky za přiléhavé černé šaty s rozparkem. Bylo to opojné. Bylo to toxické. Bylo to smrtící. Kdysi poutala pozornost dokonce i v odrbaných džínách a mikině s kapucí. Nikdy se o to nemusela snažit. Ale *tohle...* tohle byl promyšlený tah.

Léta jsem čekal, až ji znovu uvidím. A když teď stála přede mnou, nevěděl jsem, jestli chci, aby zůstala, nebo odešla.

„Tessie, chyběla jsi mi.“ Když se mi podívala do očí, její úsměv se vytratil. „D.“

D jako Dámička.

Dala mi tu přezdívkou už před lety a já jsem jí byl vděčný, že ji na veřejnosti i teď zkrátila. Drobné milosti.

Ariana zaraženě civěla, což se dalo čekat. Byl jsem novou hlavou rodiny De Lucových. Takovým tónem by se se mnou neodvážil mluvit jen tak někdo, ale Ren nebyla jen tak někdo. Měla větší moc a vliv než všichni v této místnosti – včetně mě. A seklo jí to. Zatraceně jí to seklo.

Napadlo mě, že ji oslovím „Jezdče“, ale na první přivítání po téměř deseti letech to bylo příliš intimní, takže jsem se spokojil s přezdívkou, kterou vášnivě nenáviděla. „Rád tě vidím, Princezno.“

Abych byl fér, ona *byla* skutečná princezna.

Mafiánská princezna.

Ren přimhouřila oči a upřeně mě sledovala, když jsem se loučil s Tessie a odcházel z kostela. Neušlo mi, že jsem ji vždycky následoval, dokonce i když jsem si to neuvědomoval.

Sálala z ní síla. Slušela jí stejně jako ty malé černé šaty – objímala každý lahodný centimetr její pokožky. Když se syndikáty zapojily

do nákladných, smrtících válek, byla rodina Vitaliových zvolená, aby vedla mírové rozhovory. A nakonec ovládli celý mafiánský svět. Nejmocnější rodina podsvětí. Renatě ta moc svědčila.

Bylo divné vidět tuhle její stránku na veřejnosti, když tenkrát dělala první poslední, aby svoji sílu skryla. Většina kluků nechtěla holku, která byla chytřejší, působivější a prostě lepší než oni. Byl jsem za ty blbečky skoro vděčný.

Díky jejich mentalitě byla Ren celou střední single. Ale teď už určitě někoho má. Podíval jsem se na její prsteníček. Zářil na něm kámen velikosti té propasti, do které se v tu chvíli řítilo moje srdce. Sledovala můj pohled, pak zvedla bradu a povytáhla obočí.

Podíval jsem se jí do hlubokých očí. „Nesmlouvavá a vzdorovitá jako vždycky.“

„Protože mám prsten a nenasadil jsi mi ho ty?“ Založila ruce na hrudi a ten zatracený prsten se zatřpytil, jako by se mi vysmíval. „Nech si ty šovinistické kecy pro dámičku, která by z tebe omdlela blahem.“

Její narážka mi neunikla. Ani její postoj. Tuhle hádku s Ren jsem nemohl vyhrát, takže jsem se ani neobtěžoval to zkoušet. Sáhl jsem po klice, byl jsem si stoprocentně jistý, že by bylo neslušné, aby hlava De Lucových chyběla na pohřbu. A tisíckrát horší přešlap by to byl v případě zástupce Vitaliových – pořád jsem nemohl uvěřit, že jím byla ona.

Dveře byly zamčené. Zatáhl jsem za ně větší silou. Pořád zamčené. Nikdy jsem si víc nepřál být superhrdinou v legínách a procházet kovovými dveřmi.

„Do prdele.“

Podíval jsem se na Ren. Byla tak klidná, že jsem podezíravě přimhouřil oči. Vždycky mě znervózňovalo, že nikdy nic nenarušilo její klid a rovnováhu. Jako tehdy, když šmejdila v mém pokoji a já ji načapal. Nebo když mi o chvíli později ukradla telefon.

Založil jsem ruce na hrudi. „Naplánovala sis to?“

„Nelichot si, Dé–“ zarazila se, ale já věděl, co se chystala říct.

Když jsme byli v pohodě, ona byla Jezdec a já Děčko.

Když ne, ona byla Princezna a já Dámička.

Netřeba dodávat, že ta druhá možnost byla častější.

Zamířil jsem k průčelí kostela. Cítil jsem se kvůli ní jako smyslů zbavený, jako by tělo, ve kterém přebývala moje duše, nepatřilo mně. Neviděli jsme se deset let, ale z nějakého důvodu mi to mezi námi připadalo stejné jako dřív.

„Dámičko!“

To ne.

Ani na to nemysli.

Jdi dál, Damiane.

Otočil jsem se. „Co tady vůbec děláš?“

Myslel jsem, že zmizela. Opustila svět mafie přesně tak, jak by to dokázal jen Vitali nebo Asher Black. Rozhodně se jí to dařilo, i když jsem měl čím dál lepší přehled.

Zatraceně. Hrudník se mi prudce zvedal a klesal, každý nádech byl namáhavější než ten předchozí. Musel jsem odejít, jinak bych udělal něco, co by se nahnulo na tu hromadu skleněných střepů mezi námi.

Ona – nevzrušená jako obvykle – obrátila pozornost ke kočce, která přeběhla přes uličku, než se na mě znovu podívala. „Reprezentuju rodinu Vitaliových.“

„Tu rodinu, která tě v osmi letech poslala do internátní školy?“

Založila paže na hrudi. „Máma se přestěhovala kousek od školy.“

Ignoroval jsem ji. „Tu rodinu, která tě poslala k De Lucovým a nechala tě tam čtrnáct měsíců?“

Jo, věděl jsem, že posílat lidi k De Lucovým se v kruzích syndikátů považovalo za trest. Věděl jsem i to, jací jsme kdysi byli. Jméno De Luca bylo černou ovci pěti syndikátů. Byli jsme terčem posměchu

zapříčiněného chováním mého otce i notoricky známým příběhem o tom, jak můj prapradědeček zabil mého pradědečka. Představovali jsme okrajové postavy, které autoři scénářů přihodili do děje, jen aby je později mohli nechat zabít.

Snažil jsem se vylepšit rodině pověst, ale nemohl jsem ji vybudovat na tom, co jsem teprve plánoval udělat. Jeden špatný skutek by zničil milion dobrých skutků. A silnice na území De Lucových byly, bohužel, dlážděné špatnými skutky. Cihly špatných rozhodnutí byly slepené krví. Nebyl jsem si jistý, jestli bych dokázal udělat dost dobrého, abych vykompenzoval to špatné.

To byl jen jeden z mnoha důvodů, proč jsem osobně přijel do New Yorku na pohřeb Vincenta Romana. Taky jsem toho muže skutečně respektoval, což bylo víc, než jsem mohl říct o většině lidí.

Ren stáhla ramena a zvedla bradu. „Otec měl své důvody.“ Palcem otáčela tím urážlivým kamenem, jako by to byl nervózní tik, který měl jediný účel – přenést nervozitu i na mě. Až na to, že jsem z první ruky věděl, že žádný tik nemá, a pokud měla nějaké obavy, držela je pod pokličkou jako vodník dušičky. Renata byla koneckonců Vitaliová a každou vadu z ní vyhnali už ve školce.

„Týkaly se mého otce a jeho nenechavých pracek?“ Zhluboka jsem se nadechl a zaklel. To, co se stalo v koupelně, nebylo nezákonné, ale ona netušila, že o tom vím. „To bylo nemístné. Omlouvám se.“

Ani nehnula brvou. Kdybych ji tak dobře neznal, myslel bych si, že přede mnou stojí sociopat.

„Jestli nedokážeš ovládat své emoce, mohl bys vyzkoušet terapii, abys mě už neobtěžoval svým dětinským chováním. Chtěla jsem pro tento víkend navrhnout příměří, ale teď vidím, že by to nemělo smysl.“ Obešla mě, jako bych byl roz dováděný pejsek, kterému se chce vyhnout. „Jestli mě omluvíš, musím se zúčastnit pohřbu a reprezentovat rodinu.“ Její podpatky klapaly při každém kroku, který udělala směrem k hlavnímu vchodu kostela.

Byla nesmlouvavá, stejně jako tu noc, kdy mě opustila.

A stejně jako tu noc se ani neohlédla.

Stejně jako tu noc s každým krokem zadupala moje srdce do dlažby.

A stejně jako tu noc jsem ji pořád chtěl.

Kapitola 4

*Veškerý klam na cestě životem není nic jiného než lež
uvedená do praxe, nepravda přecházející ze slov do činů.*

ROBERT SOUTHEY

Renata Vitaliová

„Slečno Vitaliová, už jsem vás nějakou dobu neviděl.“ Víko, „S rakve bylo zavřené a ke mně přistoupil Frankie Romano. Sevřel mi rameno nadměrně velkou dlaní a políbil mě na tvář. S těmi prošedivělými skráněmi vypadal jako učebnicový příklad uhlazeného mafiánského bosse, kterým skutečně byl. „Co jste celou dobu dělala, Renato?“

Frankie vedl syndikát Romanových, který vládl severovýchodní Americe. Byl strohý, ale spravedlivý, k násilí se uchýloval jen v případech, kdy byly vyčerpány všechny ostatní možnosti. Respektovala jsem ho nejen za to, ale i za vedení nejsilnějšího z pěti italsko-amerických zločineckých syndikátů bez těžkého krveprolití.

Odvrátila jsem oči od Damiana, který stál vedle jednoho ze svých bodyguardů, zdvořile jsem se na Frankieho usmála a o krok od něj ustoupila. „Nedávno jsem ukončila zrychlený vysokoškolský program a už nějakou dobu učím na základní škole.“

„Učíte na základní škole...“ Pochybovala jsem, že Frankieho Romana jen tak něco rozhodí, ale proměna mafiánské princezny v učitelku ho zarazila.

„Ano.“ Koutky úst mi cukly, i když jsem se snažila ten úsměv potlačit. Bože, život mimo mafii mi obrousil hrany. Až na všechno, co se týkalo Damiana. Jakmile byl nablízku, dokázala jsem se obrnit rychleji, než mým pancířem proletěla kulka.

„Vitaliová a učitelka.“ Zavrtěl hlavou, ale bylo to jen neškodné popichování. Měli jsme zvláštní vztah. Nebyli jsme si blízcí a vídali se zřídka, ale když už jsme na sebe narazili, nikdy mezi námi nepanovalo napětí. Stejně jako jeho bratr Vince se ke mně choval víc otcovsky než táta.

„No, staly se i podivnější věci.“ Frankie krátce pohlédl na Damiana – a já z toho pohledu vyčetla jeho skutečný význam.

Byla jsem na Damianův vzestup připravená. Ano, když jsme se poprvé setkali, překvapilo mě, že vůbec existuje. Ano, všichni v Devils Ridge odvedli na Angelův příkaz skvělou práci, když jeho identitu drželi v utajení. Ale život v Devils Ridge mi dal nadhled – a já bez nejmenších pochyb věděla, že Damian jednou převezme trůn po svém otci. Nikdy nešlo o to jak, ale kdy.

Ostatní syndikáty na to ale nikdo nepřipravil. Nejen že nevěděli, že má převzít vedení De Lucových – oni ani netušili, že existuje. Damian v nich musel vyvolávat neklid.

„Není to nijak bláznivé,“ prohodila jsem směrem k Frankiemu. „Kdybyste Damiana znal, nepřipadalo by vám to tak.“

Řekla jsem to, i když jsem se Damianovi dlouhodobě vyhýbala. Ale zasloužil si respekt ostatních šéfů. A Frankie si zasloužil varování. Nechal mě žít v Connecticutu – na území Romanových –, aniž by se ptal, co tam dělám, nebo narušoval moje soukromí. Možná ho přesvědčilo moje přijetí.

„Víte něco, co já ne, zlatíčko?“ blahosklonně se na mě usmál.

Neurazilo mě to. Někoho jiného by jeho tón podráždil – a právě v tom byl trik. Lidé vyvedení z míry si častěji pustili pusu na špacír. Nenápadná, ale účinná taktika. Jenže na mě nezabírala. Nezáleželo

na tom, jak moc jsem mimo mafii změkla, na slovní provokace jsem nereagovala.

Přikývla jsem a s kamenným výrazem odpověděla: „Ano.“

Zkoumavě jsem si ho prohlédla a v duchu kategorizovala jeho gesta. Přemýšlela jsem, jestli v Connecticutu chránil mé soukromí z dobré vůle, nebo proto, že počítal s přízní mé rodiny. Nikdy jsem si nebyla jistá, jestli mi lidé pomáhají proto, že mě fakt měli rádi, nebo jen chtěli, abych si to myslela.

Rodina Vitaliových ovládala italské zločinecké syndikáty po celém světě od dob, kdy války způsobily masivní ztráty na životech, přitáhly k podsvětí pozornost a smetly z povrchu země několik rodin. Podsvětí tehdy potřebovalo někoho neutrálního, kdo by všechny srovnal do latě – a moji předkové disponovali konexemi i majetkem potřebným ke zvolení. Vybudovali jsme armádu. Nahrabali víc peněz, než by kdo dokázal utratit. Zajistili jsme si spojky ve vládách všech zemí, kde syndikáty operovaly. Takže bylo dost pravděpodobné, že se ke mně Frankie choval mile proto, aby si naklonil mou rodinu. Ale stejně tak bylo možné, že mu to bylo úplně jedno. Byl to Romano – jejich rodina stála hned za Vitaliovými.

Vytáhl z kapsy doutník a nabídl mi ho. „Ale no tak...“

Zavrtěla jsem hlavou. „Jeden doutník má v sobě tolik tabáku co celá krabička cigaret.“

Frankie pokrčil rameny. „Jak chceš.“ Pomalu otáčel jeho špičkou nad plamenem zapalovače, nahřál ho a stáhl pásku.

Sledovala jsem jeho pohyby a pronesla: „Nikdo nevěděl, že Damian existuje. To se mohlo stát jen tak, že Angelo dal příkaz držet ho v utajení.“ Ještě tomu napomohla jeho izolace v Devils Ridge. Dokud Angela nesesadil, město opouštěl jen zřídka.

Frankie si potáhl a odfoukl kouř stranou.

Páchlo to pořád stejně, ale nevšímala jsem si toho a pokračovala: „Nikdo se nesnažil De Lucovy hlídat, protože je všichni považovali

za bezvýznamné. Ropa byla zdrojem téměř všech jejich příjmů. Všichni jim to zbaštili.“ Podívala jsem se na Frankieho přes oblak kouře. Jeho oči byly unavené.

„Ale napadlo vás někdy, proč Angelo nechtěl, aby se o Damianovi vůbec vědělo?“

Frankie odtáhl doutník od úst a zadíval se na dav před kostelem.

„Nechtěl, abychom věděli, že má potenciálního nástupce.“

„Jasně. Ale jedna věc je mít nástupce z rodiny. A úplně jiná věc je mít někoho, koho chtějí na trůnu ostatní.“

„Takže všichni v De Lucově syndikátu chtěli, aby vedení převzal Damian, což znamená, že buď je Angelo idiot, nebo je Damian fakt tak dobrý... A my oba víme, že Angelo idiot je. V hlavě to rozhodně nemá v pořádku.“

Frankie Damiana podceňoval. Už tehdy v Devils Ridge jsem měla podezření, že pro Damiana bylo výhodné zůstat za oponou.

„Napadlo vás, že za tím mohou stát oba tyto důvody?“

„Upřímně, s tím klukem jsem nikdy nemluvil.“

„Tomu klukovi je skoro třicet a postavil selhávající syndikát na nohy rychleji, než se dá udělat online kurz na výcvik psů.“ Řekla jsem to ostřeji, než jsem chtěla. Bránila jsem ho. I když bych už neměla.

Po převratu vytáhl Damian syndikát z trosek. Nedosahovali na Romanovy, ale mohli se měřit s Camerinovými, Andrettiovými a Rossiovými.

„Zní to, jako by vás to fakt ohromilo. A trochu jako byste byla rozčilená.“ Frankie se odmlčel, držel doutník mezi rty a povytáhl obočí. „Nebo jako by ti na něm pořád záleželo, Renatko.“

No to mě poser.

Rychle jsem změnila téma a doufala, že mě neprokoukl. „Frankie, mám vás ráda. Rozhodla jsem se usadit na území vašeho syndikátu a vy jste mi to umožnil. Takže vám dám radu – jako někdo,

kdo žil v Devils Ridge, kdo víc než rok bydlel pod jednou střechou s Damianem De Lucou. Neměl byste ho podceňovat.“

„Beru na vědomí, zlatíčko.“ Usmál se a i přes okolnosti působil téměř vyrovnaně. „Ale jen abyste věděla, Renato – mě neoklamete. Každou chvíli po něm koukáte. Mluvíte, jako by vám na něm záleželo a stejně tak se i tváříte.“

Prohlížel si můj obličej. Před deseti lety bych ani nehnula brvou, jenže v civilním životě jsem nemusela nic skrývat. A pokud jsem chtěla přežít tenhle víkend, musela jsem se dát dohromady.

Frankie se zadíval na Damiana, který na mě nepokrytě zíral z druhé strany parkoviště.

„Ostatním vadí, že je tady.“

Otočila jsem se, aby mi Damian zmizel ze zorného pole, protože Frankie měl pravdu. Cívěla jsem na něj.

„A těmi ostatními myslíte sebe?“

„Ne. Mně je jedno, jestli tu je, nebo ne.“

„Život přináší důležitější důvody k obavám než pitomé předsudky,“ řekl důrazně.

Zaváhala jsem. Právě přišel o bratra – a já si pustila pusku na špacír. „Omlouvám se, Frankie.“

Jeho ztráta mezi námi visela jako kymácející se smyčka ze šibenice. Připomínka, že i kdybychom se někdy rozhodli jít dál, vždycky tu bude a nakonec nám odřízne vzduch. Smrt Vincenta Romana ukončila válku mezi Andrettiovými a Romanovými a sblížila syndikáty víc než kdy dřív. Obětoval se nejen pro svou rodinu, ale i pro mír. Ale kvůli čemu? Kvůli světu, který jsem sotva snášela? Který mě donutil postavit kolem sebe hradby vyšší než Velká čínská zeď?

„Žádný strach, holčičko.“ Frankie si srovnal svůj třídičný oblek na míru, ve kterém vypadal jako černovlasá kombinace George Clooneyho a Roberta Redforda z *Neslušného návrhu*. Skupinka žen opodál sledovala každý jeho pohyb.

„Jsem rád, že jste tady. Ve městě jste vždy vítaná.“ Podíval se někam za má záda a pak zpátky na mě. V jeho distingovaných rysech se zračila samolibost.

„Moc rád bych si počkal, jak se to vyvine, ale musím na hřbitov.“

„Co by se mělo vyvinout?“ zeptala jsem se, ale on už byl na odchodu.

Hned nato mi do cesty padl stín.

S vypětím všech sil jsem se neotočila. A pak se mého ucha dotkly jeho rty.

„Povídáš si sama se sebou?“

Představila jsem si státní věznicí obehnanou plotem s ostnatým drátem, kolem které jsem obvykle projížděla cestou do Connecticutu. Ocelový, neprostupný a nebezpečný. Šest metrů vysoký. Přesně takový jsem v sobě teď potřebovala postavit. Rychle.

Otočila jsem se čelem k Damianovi a o kousek couvla, jen aby se mi přestala točit hlava z jeho vůně.

„Většina lidí pochopí, když s nimi někdo nechce mluvit.“

Sklopila jsem oči k pažím založeným na hrudi – a připadalo mi, že ho moje obranné gesto skoro uspokojilo.

„Nakláníš se ke mně, Princezno.“

Zaryla jsem podpatky do země a přinutila se zůstat stát, protože měl pravdu. Nakláněla jsem se k němu – a vůbec jsem si to neuvědomila. Ale nehodlala jsem mu to přiznat.

Říká se, že jediná lež může zpochybnit každou pravdu. Ale žádné množství lži mě nikdy nezabaví té jediné, nejhorší pravdy ze všech – že pro mě Damiano De Luca pořád něco znamenal. Moje křehké srdce se nikdy nezahojilo. Byla jsem k němu připoutaná navždy.

Stáli jsme těsně u sebe, nakláněl se ke mně a šeptal mi do ucha: „Vidím to takhle – ať si říkáš, co chceš, tvoje tělo mluví úplně jinou řečí. A jediný, kdo tu něco nechápe, jsi ty. Takže ti to vysvětlím, Princezno.“ Ukázal na mě. Na moje tělo, které se k němu pořád

naklánělo. „Tohle není postoj někoho, kdo mě opustil. Je to postoj někoho, kdo mě nikdy nepřestal chtít. Zjistím, proč jsi tehdy odešla. A zjistím, proč jsi teď tady.“

Byl neuvěřitelně drzý. Takhle se mnou mluvil po deseti letech? Přesto jsem v něm pořád poznávala stopy kluka, kterého jsem kdysi milovala. Ale změnil se. Byl sebejistý. Silný. Nepředvídatelný. Přesně ten typ chlapa, před nímž by mě máma varovala – kdyby nebyl zároveň dokonalým partnerem pro mafiánskou princeznu.

Polkla jsem a snažila se zklidnit srdce, které se rozbušilo intenzitou jeho hlasu, přítomnosti a vzpomínek. Tenhle pocit jsem už dávno zapomněla. Od chvíle, kdy jsem opustila Devils Ridge, jsem se držela dál od kluků, co šukají očima, berou si oběma rukama, co se jim zamane, a doma mají zamčenou truhlu plnou tajemství. Byla jsem zlatou rybkou, která si jednou zaplavala v oceánu, zjistila, že je moc hluboký, a začala prosit o malé, bezpečné akvário. Byla jsem opakem Nema.

Zavrtěla jsem hlavou. Popření mi kolovalo v žilách jako droga v těle fetišáka. A i když moje slova tvrdila opak, pravda byla prostá – mojí drogou byl Damian. „Nevíš, o čem mluvíš,“ řekla jsem.

Opřel se o cizí auto. Nezáleželo mu na tom, komu patřilo, přestože ho obklopoval dav nebezpečných mafiánů. „Na tomhle popírání není nic roztomilého.“ Otevřela jsem ústa, abych se bránila, ale přerušil mě – tvrdě, neústupně: „Neobtěžuj se popírat, že popíráš. V tuhle chvíli je to urážka. Mně to sice nevadí, ale moji bodyguardi si urážky berou osobně.“

Když se opřel o auto, vytvořil mezi námi tolik potřebnou vzdálenost. Ale zatímco mě káral, cítila jsem na tváři jemné šimrání jeho dechu. Potlačila jsem ten absurdní chtíč a posměšně odsekla: „Citlivko.“

„Všechno, co mám, jsem si vydřel, Princezno. A jestli své království neochráním, zasloužím si být sesazen.“

„Říkáš to, jako by mě to zajímalo.“

„Oba víme, že tě to zajímá.“ Sklopil oči k mému prstenu, přejel po něm špičkou prstu a odlepil se od auta.

Ucukla jsem a potlačila chvění, které se mi rozběhlo po páteři a zamotalo mi hlavu na tisíc různých způsobů.

„Nepřišla jsem si s tebou povídat.“

„A to je právě ono. Proč jsi odešla? Proč jsi tady? Klidně mi to vysvětli.“

„Už je to deset let, Dámičko. Neměl by ses přes to konečně přenést?“

„Můžeš si dál hrát na lhostejnou, ale nic nezměníš na tom, že jsi mě milovala tak moc, že jsi ze spaní šeptala moje jméno.“

„Lžeš.“

Přejel mi očima po těle a na chvíli se zastavil u mé hrudi, která se s každým nádechem nápadně zvedala. „Pamatuješ, ve zdi mezi našimi ložnicemi byl větrací otvor – přímo nad postelemi. Slyšel jsem všechno. Šeptala jsi moje jméno, jako bys k tomu byla stvořená.“

Měl pravdu. Zdálo se mi o něm. Občas se mi o něm zdává dodnes. Vždycky jsem byla chladná. Odměřená. Klidná. Ale Damian moje brnění prorazil. A pár let po tom, co jsem odešla z Devils Ridge, jsem ho konečně odložila natrvalo.

Ve vzduchu doutnala nebezpečná přitažlivost, proti které jsem nikdy neuměla bojovat. To jiskření mezi námi bylo vždycky problém. Nedokázala jsem Damianovi odolat, a když jsem odcházela, věděla jsem, že bych se od něj měla držet dál.

Ale teď byl tady a já svým démonům neunikla.

Aspoň jsem se mohla pokusit najít východ.

Couvla jsem, oprášila si rukáv a snažila se tvářit klidně. Když jsem se na něj konečně podívala, nevypadal přesvědčeně. „Klidně si překrucuj naši minulost,“ štěkla jsem, „ale naši budoucnost tím nezměníš.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Damiano de Luca***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.